SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 12. junija 2009 *

V zadevi T-450/07,

Harwin International LLC, s sedežem v Albanyju, New York (Združene države Amerike), ki jo zastopa D. Przedborski, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT je

* Jezik postopka: angleščina.

Cuadrado, SA, s sedežem v Paterni (Španija),

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 10. septembra 2007 (zadeva R 1245/2006-2), v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama Cuadrado, SA in Harwin International LLC,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi J. Azizi, predsednik, E. Cremona, sodnica, in S. Frimodt Nielsen (poročevalec), sodnik,

sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 3. decembra 2007,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 25. februarja 2008,

na podlagi obravnave z dne 4. marca 2009, ki se je ni udeležila nobena od strank,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, družba Harwin International LLC, je 15. maja 1998 na Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1)), vložila prijavo znamke Skupnosti.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je ta figurativni znak:

3 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, so spadali v razred 25 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in so ustrezali temu opisu: „Oblačila, obutev in pokrivala“.

4 Znamka Skupnosti je bila registrirana 1. septembra 2000.

II - 1956

5 Družba Cuadrado, SA (v nadaljevanju: vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti), je 10. januarja 2005 na podlagi člena 55 Uredbe št. 40/94 zoper to znamko Skupnosti vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti. Zahteva je bila vložena proti vsem proizvodom, za katere velja znamka Skupnosti, in je temeljila na teh prejšnjih nacionalnih znamkah:

– besedna znamka PICK OUIC Cuadrado, S.A. VALENCIA, ki je bila prijavljena 24. aprila 1989 in registrirana 5. septembra 1990 pod številko 1318311 za te proizvode iz razreda 25: „oblačila za moške, ženske in otroke in obutev (razen ortopedske obutve)“,

– figurativna znamka, ki je bila prijavljena 2. aprila 1997 in registrirana 6. oktobra 1997 pod številko 2083855 za proizvode iz razreda 25 („vrhnja in spodnja oblačila, obutev, pokrivala“) in je predstavljena spodaj:

6 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 31. julija 2006 ugodil zahtevi za ugotovitev ničnosti.

7 Tožeča stranka je 22. septembra 2006 zoper odločbo oddelka za izbris vložila pritožbo.

8 Odbor za pritožbe je z odločbo z dne 10. septembra 2007 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) zavrnil pritožbo. Odbor za pritožbe je v tej odločbi poudaril, da mu je tožeča stranka med drugim predlagala, naj razglasi ničnost odločbe oddelka za izbris, saj naj ta ne bi preveril, ali je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti dokazal uporabo svojih znamk. Odbor za pritožbe je v odgovoru poudaril, da je oddelek za izbris pravilno ugotovil, da ker tožeča stranka med postopkom za ugotovitev ničnosti ni izrecno zahtevala dokaza o uporabi, ni smel presojati, ali je bila uporaba prejšnjih znamk vlagatelja zahteve za ugotovitev ničnosti v skladu s členom 56(2) in (3) Uredbe št. 40/94 (postal člen 57(2) in 3 Uredbe (ES) št. 207/2009). Poleg tega je odbor za pritožbe navedel, da takšne zahteve ni mogoče prvič predložiti šele v fazi pritožbe zoper odločbo oddelka za izbris (točke od 17 do 21 izpodbijane odločbe).

Predlogi strank

9 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– UUNT naloži plačilo stroškov.

10 UUNT Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

11 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja dva tožbena razloga: prvi se nanaša na kršitev člena 56(2) in (3) Uredbe št. 40/94, drugi pa na kršitev členov 52(1)(a) in 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 (postala člena 53(1)(a) in 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009). Najprej je treba preizkusiti prvi tožbeni razlog.

Trditve strank

12 Tožeča stranka trdi, da je s prostovoljno predložitvijo dokazov vlagatelja zahteve za ugotovitev ničnosti postala nepotrebna kakršna koli formalna zahteva za dokaz o uporabi z njene strani v skladu s členom 56(2) in (3) Uredbe št. 40/94. Oddelek za pritožbe naj bi kršil te določbe s tem, da je zavrnil presojo ugovorov, ki jih je podala tožeča stranka glede dokumentov, ki jih je predložil vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti v svoji zahtevi za ugotovitev ničnosti in po njej, da bi dokazal uporabo svojih prejšnjih znamk. Ti ugovori naj bi bili podprti tudi z odločbo oddelka za ugovore z dne 2. marca 2004, ki se nanaša na besedno znamko PICK OUIC Cuadrado, S.A. VALENCIA vlagatelja zahteve za ugotovitev ničnosti, ki je bila sprejeta v vzporednem postopku, v kateri je oddelek za ugovore navedel, da več dokumentov, ki jih je predložil vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti, ni zadostovalo za dokaz o resni in dejanski uporabi. Ta odločba naj bi bila potrjena z odločbo prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 28. februarja 2005 (zadeva R 335/2004-1). Tožeča stranka tudi trdi, da se ta zadeva razlikuje od zadeve, o kateri je Sodišče prve stopnje izdalo sodbo z dne 17. marca 2004 v združenih zadevah El Corte Inglés proti UUNT – González Cabello in Iberia Líneas Aéreas de España (MUNDICOR) (T-183/02 in T-184/02, Recueil, str. II-965), v kateri je vlagatelj ugovora na lastno pobudo predložil dokaze, da bi se ugotovil ugled, in ne resna in dejanska uporaba prejšnje znamke.

13 UUNT potrjuje, da se je na vprašanje resne in dejanske uporabe prejšnje španske znamke PICK OUIC Cuadrado, S.A. VALENCIA sklicevalo v vzporednem postopku z ugovorom. Vendar pa UUNT poudarja, da ta postopek še ni bil končan, ko je bila 10. januarja 2005 vložena zahteva za ugotovitev ničnosti, saj je bila odločba prvega odbora za pritožbe izdana mesec dni pozneje, in sicer 28. februarja 2005.

14 Po mnenju UUNT je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti menil, da bodo dokumenti, predloženi v podporo njegovi zahtevi, prepričali tožečo stranko, da je ponovna razprava o uporabi nepotrebna. Vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti se je tako želel izogniti temu, da bi tožeča stranka predložila formalno zahtevo za dokaz o uporabi. Zato bi tožeča stranka morala pojasniti, da je nameravala to vprašanje posredovati oddelku za izbris, da bi ta presodil resnost in dejanskost uporabe prejšnjih znamk, preden bi izpodbijala dokazno vrednost dokumentov, ki jih je v zvezi s tem predložil vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti. V tem primeru bi oddelek za izbris vlagatelju zahteve za ugotovitev ničnosti poslal uradno obvestilo, v katerem bi mu bil določen rok za predložitev dokazov o uporabi. Takšna uradna zahteva UUNT bi vlagatelja zahteve za ugotovitev ničnosti lahko spodbudila k premisleku, ali so dokumenti, priloženi k njegovi zahtevi za ugotovitev ničnosti, na prvi pogled dokazovali resno in dejansko uporabo.

15 UUNT trdi, da mora biti zahteva za dokaz o uporabi načeloma izražena izrecno iz dveh bistvenih razlogov. Prvič, formalna zahteva za dokaz o uporabi naj bi prenesla dokazno breme glede te uporabe na imetnika prejšnje znamke. Drugič, ta zahteva naj bi UUNT podelila pristojnost za ugotavljanje, ali je bila navedena uporaba resna in dejanska ali ne. To vprašanje bi moralo biti rešeno, preden bi se vsebinsko odločalo o ugovoru ali zahtevi za ugotovitev ničnosti. Od trenutka, ko ima UUNT to pristojnost, bo pretehtal dokaze in odločil o njihovi vrednosti, ne da bi bil vezan na morebiten sporazum strank glede katere koli točke. Ne glede na to, ali tožeča stranka prereka dokazno vrednost dokazov o uporabi, ki jih je v odgovor na zahtevo za dokaz o uporabi predložil vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti, si bo lahko UUNT oblikoval lastno mnenje o teh dokazih in zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti, če bo ugotovil, da ti dokazi ne potrjujejo resne in dejanske uporabe prejšnje znamke. Nasprotno pa, dokler zahteva za dokaz o uporabi nima učinka, in sicer učinka povzročitve pristojnosti UUNT za presojo

dokaza o uporabi, ta ne more sprejeti stališča glede vprašanja in mora domnevati, da se je prejšnja znamka uporabljala.

16 UUNT v obravnavanem primeru trdi, da zgolj oporekanje obsegu uporabe prejšnjih znamk ni formalna zahteva za dokaz o uporabi v smislu člena 56(2) Uredbe št. 40/94. To razlago naj bi potrjevala tudi jezikovna razlaga navedene določbe, ki naj bi s sklicevanjem na to, da če „imetnik znamke Skupnosti to zahteva“, zahtevala formalno zahtevo, da bi lahko UUNT odločil o vprašanju resne in dejanske uporabe prejšnjih znamk. Prav tako naj bi iz sodne prakse Sodišča izhajalo, da ob neobstoju „izrecne“ zahteve UUNT ni pristojen za odločanje o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke oziroma znamk (glede postopka z ugovorom, določenim v členu 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 (postal člen 43(2) in (3) Uredbe št. 207/2009) glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 22. marca 2007 v zadevi Saint-Gobain Pam proti UUNT – Propamsa (PAM PLUVIAL), T-364/05, ZOdl., str. II-757, točka 34). Zgoraj v točki 12 navedena sodba MUNDICOR, naj bi bila glede tega jasna. Res je, da naj bi v navedeni zadevi Sodišče prve stopnje poudarilo, da se je z dokaznimi listinami, ki jih je prostovoljno predložil vlagatelj ugovora, želel ugotoviti ugled prejšnje znamke. Vendar če bi bil namen teh dokumentov ugotovitev resne in dejanske uporabe prejšnje znamke, bi bila posledica enaka, kot je jasno razvidno iz točk 42 in 43 navedene sodbe, ki se po analogiji uporabljata v postopku za ugotovitev ničnosti.

Presoja Sodišča prve stopnje

17 Člen 56(2) in (3) Uredbe št. 40/94 določa:

„2. Če imetnik znamke Skupnosti to zahteva, mora imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je stranka v postopkih za ugotavljanje ničnosti, priskrbeti dokaz, da je

v obdobju pet let pred datumom vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti prejšnjo znamko Skupnosti resno in dejansko uporabljal v Skupnosti v zvezi z blagom ali storitvami, za katere je registrirana in ki jih navaja kot razlog za svojo zahtevo […] Če je bila na datum objave prijave znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti registrirana ne več kot pet let, mora imetnik prejšnje znamke Skupnosti dodatno priskrbeti še dokaz, da so bili pogoji iz člena 43(2) izpolnjeni na ta datum. Če takega dokaza ni, se zahteva za ugotovitev ničnosti zavrže […]

3. Odstavek 2 se uporablja za prejšnjo nacionalno znamko po členu 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti.“

18 V obravnavanem primeru je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti na lastno pobudo k svoji zahtevi z dne 10. januarja 2005 priložil dokaze v zvezi z uporabo svojih prejšnjih znamk (zahteva za ugotovitev ničnosti, ki jo navaja tožeča stranka, str. 200 spisa, ki ga je UUNT predložil Sodišču prve stopnje).

19 Tožeča stranka je v pripombah na zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki so bile UUNT poslane 21. julija 2005, trdila, da ti dokazi niso zadostovali za ugotovitev resne in dejanske uporabe (pripombe na zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki jih navaja tožeča stranka, str. 361 spisa, ki ga je UUNT predložil Sodišču prve stopnje).

20 Tožeča stranka v pripombah tudi poudarja, da so njeni ugovori v zvezi z dokumenti, ki jih je predložil vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti, podprti z odločbo prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 28. februarja 2005 (zadeva R 335/2004-1), ki je odločal o teh istih dokumentih in ugotovil, da ne zadostujejo za dokaz o resni in dejanski uporabi znamke PICK OUIC Cuadrado, S.A. VALENCIA. Navedenim pripombam je sledil predlog oddelku za izbris, naj zavrne zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki jo je vložil

vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti (pripombe na zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki jih navaja tožeča stranka, str. 364 spisa, ki ga je UUNT predložil Sodišču prve stopnje).

21 Vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti je v odgovor na te pripombe z dopisom z dne 3. oktobra 2005 predložil dodatne dokumente v zvezi z dokazom o uporabi (odgovor na pripombe na zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki jih navaja tožeča stranka, str. 386 spisa, ki ga je UUNT predložil Sodišču prve stopnje).

22 Odbor za pritožbe je v izpodbijani odločbi odločil o dokazu resne in dejanske uporabe na podlagi člena 56(2) in (3) in navedel, prvič, da je oddelek za izbris pravilno ugotovil, da ker tožeča stranka med postopkom za ugotovitev ničnosti ni izrecno zahtevala dokaza o navedeni uporabi, ni smel presojati, ali je bila uporaba prejšnjih znamk vlagatelja v skladu z navedenimi določbami, in, drugič, da takšne zahteve ni mogoče prvič predložiti šele v fazi pritožbe zoper odločbo oddelka za izbris (glej točko 8 zgoraj).

23 Za UUNT je imel neobstoj izrecne zahteve za dokaz o uporabi, ki bi jo morala izraziti tožeča stranka, na primer, ko jo je UUNT pozval k predložitvi pripomb v zvezi z zahtevo za ugotovitev ničnosti, posledico, da je bila tožeči stranki onemogočena vsakršna možnost izpodbijanja resne in dejanske uporabe prejšnje znamke, ki je navedena v podporo zahtevi za ugotovitev ničnosti. V obravnavani zadevi je UUNT zavrnil izenačitev pripomb, ki jih je tožeča stranka predložila glede tega vprašanja v svojem odgovoru na zahtevo za ugotovitev ničnosti, z izrecno zahtevo v smislu člena 56(2) in (3) Uredbe št. 40/94.

24 Takšen pristop ne upošteva relevantnih dokazov, ki jih v zvezi s tem stranke pravočasno predložijo oddelku za izbris in nato odboru za pritožbe.

25 Načeloma je treba logiko mehanizma, določenega v členu 56 Uredbe št. 40/94 v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti, ki se prav tako sklicuje na člen 43 navedene uredbe, ki se nanaša na postopek z ugovorom, opredeliti tako:

– imetnik prejšnje znamke mora dokazati uporabo svoje znamke le, če to uporabo izpodbija imetnik znamke, za katero se zahteva ugotovitev ničnosti;

– če takšnega izpodbijanja ni, se lahko UUNT omeji na presojo obstoja verjetnosti zmede, ne da bi preizkusil dokaz o uporabi;

– če je takšno izpodbijanje uporabe podano, mora UUNT, ne glede na to, ali je to udejanjeno z zahtevo za dokaz o uporabi, ki jo predloži imetnik znamke, za katero se zahteva ugotovitev ničnosti, ali z njegovim izpodbijanjem dokazov, ki jih je v zvezi s tem predložil imetnik prejšnje znamke, vprašanje dokaza o uporabi presoditi pred vprašanjem obstoja verjetnosti zmede.

26 V zvezi z jezikovno razlago izrazov „če imetnik znamke Skupnosti to zahteva“, ki je uporabljena v členu 56(2) Uredbe št. 40/94, je treba opozoriti, da je te mogoče razumeti tako, da se nanašajo na takšno zahtevo, kot je izražena v pripombah stranke na zahtevo za ugotovitev ničnosti. Poleg tega je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti navedeno zahtevo popolnoma razumel, saj je, da bi odgovoril na pripombe tožeče stranke, predložil dodatne dokaze (glej točko 21 zgoraj).

27 Čeprav bi bilo v zvezi s sodno prakso, ki jo navaja UUNT, mogoče razlogovanje po analogiji iz sodne prakse v zvezi s členom 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, ki določa postopek z ugovorom, v delu, v katerem so te določbe podobne tistim iz člena 56(2) in (3) navedene uredbe, ki določajo postopek za ugotovitev ničnosti, te sodne prakse kljub temu ni mogoče uporabiti za dejansko stanje v tej zadevi. Zato so ugotovitve UUNT (glej točko 16 zgoraj) napačne.

28 Poudariti je namreč treba, da je v sodbi Sodišča prve stopnje z dne 16. marca 2005 v zadevi L'Oréal proti UUNT – Revlon (FLEXI AIR) (T-112/03, ZOdl., str. II-949), ki je navedena v izpodbijani odločbi, opozorjeno, da se v skladu s členom 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 zaradi preučitve ugovora, vloženega na podlagi člena 42 iste uredbe (postal člen 41 Uredbe št. 207/2009), domneva, da je bila prejšnja znamka predmet resne in dejanske uporabe tako dolgo, dokler ni vložena prijaviteljeva zahteva, katere predmet je dokaz take uporabe. Učinek vložitve te zahteve je torej ta, da dokazno breme glede resne in dejanske uporabe (ali obstoja upravičenih razlogov za neuporabo) nosi stranka, ki ugovarja, sicer bo njen ugovor zavrnjen. Za nastanek takega učinka mora biti zahteva pred UUNT izrecno izražena v ustreznem roku (zgoraj navedena sodba FLEXI AIR, točka 24, v kateri je navedena zgoraj v točki 12 navedena sodba MUNDICOR, točka 38; zgoraj v točki 16 navedena sodba PAM PLUVIAL, točka 34).

29 Iz razlogov, navedenih v točki 26 zgoraj, je tožeča stranka zahtevo za dokaz o uporabi izrazila izrecno in pravočasno. Vsekakor jo je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti popolnoma razumel in ji je odgovoril v svojem odgovoru na pripombe, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi s tem.

30 V tem kontekstu napotilo v točki 18 izpodbijane odločbe na zgoraj v točki 28 navedeno sodbo FLEXI AIR (točka 28), v skladu s katero bi načeloma morala stranka zahtevati dokaz za resno in dejansko uporabo prejšnje znamke v roku, ki ga je določil UUNT za predložitev pripomb v odgovor na ugovor, ne zadostuje za ugotovitev, da tožeča stranka ni predložila zahteve v zvezi z dokazom o uporabi. Nasprotno, preizkus pripomb,

predloženih v odgovor na zahtevo za ugotovitev ničnosti omogoča ugotovitev, da je takšna zahteva za dokaz o uporabi dejansko izražena v tem dokumentu.

31 V zvezi z zgoraj v točki 12 navedeno sodbo MUNDICOR je treba poudariti, da je v njej po navedbi načel, na katere je bilo opozorjeno zgoraj v točki 28, ugotovljeno, da je „neobstoj dokaza o resni in dejanski uporabi mogoče sankcionirati z zavrnitvijo ugovora samo, če je prijavitelj [znamke Skupnosti] tak dokaz zahteval pri UUNT izrecno in pravočasno“ (točka 39). V navedeni zadevi je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da zahteva v smislu člena 43(2) Uredbe št. 40/94 pri UUNT ni bila nikoli predložena, in pojasnilo, da „[te] ugotovitve ne izpodbije trditev tožeče stranke, da ni zahtevala dokaza o uporabi, ker je družba Iberia na lastno pobudo oddelku za ugovore predložila dokumente, ki so razkrili, da je uporabljala prejšnje znamke v drugačni obliki, kot jo je registrirala“ (točka 42). V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje prav tako poudarilo, da je bila ta trditev očitno neutemeljena, saj je bilo iz spisa razvidno, da zadevnih dokumentov pri oddelku za ugovore družba Iberia ni predložila, da bi dokazala uporabo svojih prejšnjih znamk, temveč da bi dokazala splošno poznanost navedenih znamk in tako podprla obstoj verjetnosti zmede v smislu člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94. Po mnenju Sodišča prve stopnje predložitev takšnih dokumentov ne more v nobenem primeru nadomestiti pogoja izrecne zahteve prijavitelja – katere predmet je dokaz o resni in dejanski uporabi – da bi tako moral vprašanje takšne uporabe preizkusiti in o njem odločiti UUNT (točka 43).

32 V obravnavani zadevi položaj ni primerljiv s tistim, v katerem je bila izdana zgoraj v točki 12 navedena sodba MUNDICOR. V obravnavani zadevi je med strankama namreč potekala medsebojna izmenjava stališč v zvezi z vprašanjem uporabe prejšnje znamke. To razpravo, ki se je začela z zahtevo za ugotovitev ničnosti, je tožeča stranka izrecno obravnavala tako v svojih pripombah v zvezi s to zahtevo kot tudi po njih, ne da bi vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti napačno razumel naravo te razprave.

33 Zato je – ob upoštevanju pripomb, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi z resno in dejansko uporabo prejšnje znamke v odgovor na pripombe vlagatelja zahteve za ugotovitev ničnosti v zvezi s tem in po katerih je navedeni vlagatelj predložil nove dokaze v zvezi s tem – odbor za pritožbe kršil člen 56(2) in (3), in sicer s tem, da je v izpodbijani odločbi ugotovil, da oddelku za izbris vprašanja resne in dejanske uporabe prejšnje znamke ni bilo treba preizkusiti.

34 Iz navedenega izhaja, da je treba izpodbijano odločbo razveljaviti, ne da bi bilo treba odločiti o drugem tožbenem razlogu, ki se nanaša na kršitev členov 52(1)(a) in 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, ker je treba dokaz o uporabi obravnavati pred presojo verjetnosti zmede, ki se omenja v drugem tožbenem razlogu.

Stroški

35 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

36 Ker UUNT s predlogi ni uspel in ker je tožeča stranka predlagala, naj se mu naloži plačilo stroškov, se mu naloži plačilo njegovih stroškov in stroškov tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

razsodilo:

1. **Odločba drugega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) z dne 10. septembra 2007 (zadeva R 1245/2006-2) se razveljavi.**

2. **UUNT nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila družba Harwin International LLC.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. junija 2009.

Podpisi